

Rechtskundig Weekblad

REDACTIE: Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement: 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER: Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer: 3185.22

INHOUD:

G. LAMMERTYN. — *Grossen van notarieele akten.*
XVIIe RECHTSKUNDIG CONGRES TE LEUVEN.
Verslag der werkzaamheden.

RECHTSPRAAK.

Hof van Beroep Brussel. — 9^e kamer. — 21 Februari 1934. — *Schadevergoeding.* — *Doodelijk ongeval.* — *Sterftetabels.* — *Berekening.* — *Morele schade voor het slachtoffer, de weduwe en het kind.*

Boetstraffelijke Rechtbank Antwerpen, 8^e kamer.
— 20 December 1933. — *Schadevergoeding.* — *Berekening.* — *Belang der fiscale aangiften.* — *Toekenning van kapitaal.* — 10 t. h. *vermindering.*

Handelsrechtbank Antwerpen. — 4^e kamer. — 11 December 1933. — *Vracht.* — *Berekening.* — *Mandaat.* — *Scheepsagent.*

BALIELEVEN.
RECHTERLIJK LEVEN.

GROSSEN VAN NOTARIEELE AKTEN

In het Staatsblad van den 24^{en} Februari i.l. verscheen het formulier van tenuitvoerlegging waarmede de vonnissen en akten moeten bekleed worden tijdens den duur der regeering van Leopold III. Wij halen het hier aan, omdat zijn bewoordingen o.i. het best den aard bepalen van de notarieele akte, en duidelijk aantoonen dat zij een uitvoerbaren titel uitmaakt als een vonnis.

«Wij, Leopold III, Koning der Belgen, aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, doen te weten: Gelasten en bevelen aan al de daartoe aanzochte deurwaarders, dit arrest, dit vonnis, dit bevelschrift, dit gerechtsbevel of deze AKTE ten uitvoer te leggen; — Aan onze procureurs-generaal en aan onze procureurs bij de rechtbanken van eersten aanleg er de hand aan te houden en aan alle bevelhebbers en officieren der openbare macht daartoe de sterke hand te leenen, wanneer zij daartoe wettelijk aanzocht worden; — Ter oorkonde waarvan dit arrest, dit vonnis, dit bevelschrift, dit gerechtsbevel of deze AKTE ondertekend is geworden en gezegeld met het zegel van het hof, de rechtbank of den NOTARIS.»

Er werd dus met reden gezegd dat eene notarieele akte niets anders is dan «un jugement entre personnes qui consentent» (Galopin. «Cours de droit notarial» blz. 8, n. 3). In de oude aktenformules stond ten andere in het opschrift te lezen «que les parties ont comparu devant le notaire comme en jugement», en in het slot «que les parties sont jugées et condamnées de leur propre consentement à entretenir tout ce qui est contenu au contrat» (Loyseau. «Traité des offices»).

* * *

Notarieele akten zijn dus evengoed als de vonnissen, uitvoerbare titels; men kan er met andere woorden een grosse van krijgen. In de praktijk echter geven de notarissen niet van alle akten grossen af. Deze moeten alleen uitgereikt worden, volgens de heerschende meening, van de akten die verbintenissen bevatten welke kunnen tenuitvoer gelegd worden bij wijze van inbeslagneming. Art. 551 W.B. Burg. Rechtsv. (J. Van Assche «Handboek van den Notaris» 1883. I. bl. 273; Massart «Commentaire général de la loi organique du notariat du 25 ventôse an XI. bl. 253, n. 1085; Bastiné «Cours de Notariat» bl. 245 n. 270; Schicks «Cours de droit notarial» 1919. bl. 125, Revue pratique du Notariat belge 1923, bl. 81; Pand. belg. V^o Acte notarié, n. 910, 911; Pand. franç. V^o Grosse-Expédition n. 10, 11; Répertoire du droit franç. V^o Grosses et Expéditions n. 13, 14; Rechtb. Bergen 20 Jan. 1923. Rev. prat. Not. 1923, bl. 86, bekrachtigd door Hof van beroep Brussel, 14 Juni 1924. Rev. prat. Not. 1924, bl. 404). Om een grosse te bekomen, zoo beweert men, is het eerstens

gevorderd dat de akte de verplichting behelze om een geldsom te betalen of zaken die met geld kunnen gelijkgesteld worden; aldus zou van een verkoopakte van een bepaalde zaak alleen een grosse mogen afgegeven worden aan den verkooper, en niet aan den kooper om de aflevering te eischen van die zaak; van een huurcontract zou alleen de verhuurder een grosse kunnen bekomen. Er is ten tweede vereischt, zegt men, dat de schuld bepaald en effen zij. Opeischbaar moet zij echter niet zijn: de notaris mag een grosse afleveren, de schuldeischer hoeft er zich maar van te bedienen nadat de schuld opeischbaar geworden is; een soortgelijke beschouwing heeft zelfs doen aannemen dat een grosse mag afgegeven worden, indien het een voorwaardelijke schuld geldt. (Schicks. «Cours de droit notarial, 1919, bl. 127, Rev. prat. Not. 1923, bl. 82).

* * *

De hierboven uiteengezette zienswijze, die in de praktijk ingang gevonden heeft, werd echter niet aangenomen door het Hof van beroep te Luik in een arrest dat wij hierna bespreken zullen. Zij werd vooral bekampt door Professor Galopin die, in zijn «Cours de droit notarial», het eerst deze kwestie grondig bestudeerd heeft, en o.i. duidelijk bewezen heeft dat een grosse moet afgegeven worden van gelijk welke akte.

Tot staving van deze stelling vindt men een eerste argument in art. 19 der inrichtingswet van het notarisambt (wet van 25 ventôse jaar XI): AL de notarieele akten leveren bewijs op in rechten en zijn uitvoerbaar in de geheele uitgestrektheid van het Koninkrijk. Verder onderstelt art. 26 van dezelfde wet dat iedereen, aan wien de akte eenig recht toekent, een grosse mag eischen. Het bepaalt immers dat op de minuut melding dient gemaakt te worden van «de afgifte eener eerste grosse, gedaan aan ieder der BELANGHEBBENDE PARTIJEN». Dienvolgens kunnen in elk wederkerig contract beide partijen een grosse verkrijgen, want het hoeft toch geen betoog dat niet alleen de schuldeischer van een geldsom, b.v. de verkooper, belanghebbende partij is, maar ook b.v. de kooper die de vrije beschikking over het gekochte goed kan vorderen.

Dit stelsel wordt overigens bevestigd door art. 1008 van het burgerlijk wetboek. Krachtens deze beschikking is alleen de algemeene den naam van eerste afschrift (Larombière. Obligations. 1885 VI. art. 1335. blz. 244 n. 1; Kluyskens. De Verbintenissen. 2e druk blz. 324. n. 30). Het kan dus geen twijfel lijden dat de legataris, aangesteld bij eigenhandig of besloten testament, verplicht zich een uitvoerbaren titel te verschaffen, namelijk de ordonnantie tot inbezitting, om te mogen bezit nemen van de goederen der nalatenschap. De algemeene legataris, krachtens een testament

bij openbare akte, heeft dit bevelschrift niet nodig juist omdat hij reeds een uitvoerbaren titel bezit die hem toelaat bezit te nemen van de goederen der erfenis. «In dat geval moet de algemeene legataris geen de minste formaliteit vervullen, want zijn titel is op zich zelf uitvoerbaar, zoowel als een vonnis. Indien de erfenamen hem willen beletten van bezit te nemen van de erfelijke goederen, zal hij zich een grosse van het testament doen afleveren en haar met behulp van de openbare macht doen uitvoeren. (Kluyskens «De schenkingen en de testamenten», bl. 289).

Een laatste tekstargument, dat door Galopin veronachtzaamd werd, maar ons toch zijn waarde schijnt te hebben, is nog te vinden in art. 1 der inrichtingswet van het notarisambt. Naar luid van deze wetsbepaling zijn de notarissen de openbare ambtenaren, aangesteld om alle akten te verlijden, ze in bewaring te houden en er GROSSEN en uitgiften VAN AF TE GEVEN. Deze tekst, krachtens denwelke de notaris het recht bezit om grossen uit te reiken, maakt dus geen het minste onderscheid tusschen deze of gene akten.

De teksten stellen dan ongetwijfeld de bestaande notarieele praktijk en de rechtspraak die ze bekrachtigd heeft, in het ongelijk. Doch ook een nader onderzoek der redenen, waarop de algemeen aanvaarde solutie steunt, moet noodzakelijk tot het besluit leiden dat de notaris verplicht is een grosse af te geven van gelijk welke akte.

De voorstanders der traditioneele opvatting voeren aan dat de grosse van een akte, die geen verbintenis van een geldsom bevat, geen nut opleveren kan, aangezien die akte alsdan niet kan tenuitvoergelegd worden bij wijze van inbeslagneming.

Gevat laat Galopin opmerken dat dit argument geen steek houdt, omdat het nut der grossen betreffende de RECHTSTREEKSCH TENUITVOERLEGGING der verbintenissen er door uit het oog verloren wordt, alsook hun nut opzichts het BEWIJS dat zij opleveren. (Cours de droit notarial, bl. 219, n. 280).

De gedwongen tenuitvoerlegging van een verbintenis bestaat immers niet alleen in de inbeslagneming. «Il y a aussi et tout d'abord l'exécution directe des obligations de donner (sensu lato) par les voies d'expulsion du débiteur et de prix de possession manu militari par le créancier.» (id. bl. 220). Wie tegen zijn schuldenaar een vonnis bekwam, hem veroordeelende tot de aflevering van een huis b.v., laat dit vonnis aan den veroordeelde beteekenen en doet zich vervolgens in bezit stellen bij proces-verbaal van deurwaarder. Biedt de schuldenaar weerstand, dan doet de deurwaarder beroep op de openbare macht, en de schuldeischer wordt manu militari in bezit gesteld. Welnu een notarieele akte bezit dezelfde uitvoerbare kracht als een vonnis; een verbintenis moet dus rechtstreeks kunnen tenuitvoer gelegd worden, zoowel als de titel van den schuldeischer een notarieele akte is of een vonnis. Die stelling werd aangenomen door het Hof van beroep te Luik, in zijn arrest van den 24 December 1895 (Rev. prat. Not. 1896, 103). De koopers van een onroerend goed hadden hun verkooper gedagvaard in kortgeding, teneinde hem te dwingen het gekochte goed te hunner beschikking te stellen. Het Hof van beroep sprak de onbevoegdheid uit van den rechter in kortgeding, overwegende «que la formule exécutoire qui, en vertu des principes constitutionnels sur la séparation des pouvoirs, est insérée en tête des actes emportant exécution parée, indique les agents

603

chargés de procurer l'exécution de ces actes; qu'à cet égard, la partie appelante n'avait donc pas à s'adresser au juge des référés, ni ce magistrat à statuer sur pareille demande.»

Doch niet alleen het principe van de uitvoerbare kracht der notarieele akten wordt uit het oog verloren door het algemeen ganghebbende stelsel. Ook de beginselen in zake bewijzenleer worden er door te kort gedaan. Naar luid van art. 1335 van het burgerlijk wetboek bezit de grosse immers dezelfde bewijskracht als de minuut, wanneer deze vernietigd werd of verloren gegaan is, terwijl een eenvoudige expeditie daarentegen maar hetzelfde bewijs als de oorspronkelijke akte opleveren zal, indien zij oud is b.w.z. dagteekent van meer dan dertig jaar. Alle uitvoerbare kracht ter zijde gelaten, bestaat er dus nog een ontegensprekelijk belang om een grosse te ontvangen voor alwie eenig recit of eenigen titel put in een notarieele akte: gaat de minuut immers verloren, dan is zijn recht, dank zij die grosse, nog zoo goed bewezen als voorheen.

De gegrondheid van dit argument werd erkend door het reeds aangehaalde vonnis der rechtbank van Bergen (20 Jan. 1923. Rev. prat. Not. 1923. 86), wanneer zij in haar beweegredenen o.m. verklaart: «Attendu qu'il est plus juste de faire valoir que la grosse d'un notarié en cas de perte de la minute, possède une force probante entière, tandis que, pour avoir la même valeur, l'expédition doit être ancienne». Nochtans oordeelde de rechtbank dat het verlies der minuut te weinig waarschijnlijk was, om als een ernstige vrees beschouwd te worden, en dat het daarenboven geenszins bewezen was dat, in geval de minuut der betwiste akte verloren ging, het bezit van een grosse noodig zou zijn om de rechten van den eischer te vrijwaren. Deze beschouwing werd toch volkomen gelogenstraft tijdens den laatsten oorlog waarbij duizenden minuten vernietigd werden. (Zie J. Van de Vorst, Rev. prat. Not. 1921, blz. 97 en v., en 257 en v.). Zij schijnt ons daarenboven van alle juridische waarde ontbloot. Wanneer dat bewijsmiddel, door de wet ingesteld, aan den belanghebbende het gemakkelijkste en het zekerste middel schijnt om, onder alle omstandigheden, en bewijs van zijn recht te bezitten, waarom zou hij niet gerechtigd zijn dit wettelijk bewijs te eischen?

Aangaande de bewijskracht der grossen gaf het arrest dat bovenvermelde vonnis bekrachtigde. (Brussel 14 Juni 1924. Rev. prat. Not. 1924. 404), een overweging ten beste die regelrecht in strijd is met art. 1335. «Attendu qu'en ce qui concerne l'article 1335 du même code, lorsque le titre original n'existe plus, il met sur la même ligne aussi bien la première expédition qui ne présente pas la formule exécutoire que la grosse qui en est revêtue.....». Het is volstrekt verkeerd aan de bewoordingen «grossen» en «eerste uitgifte» een verschillende beteekenis te geven. Grossen en eerste expedities worden hier als gelijkbeteekend gebruikt, omdat de grossen in de provinciën van het geschreven recht aangeduid werden met bewijskracht aan de grosse verbonden, grooter is dan deze van een eenvoudige uitgifte, en ook daarom meenen wij dat de notaris verplicht is een grosse af te geven van gelijk welke akte.

Wij besluiten dus dat, zoowel op grond van de rechtsprincipes als om reden van de praktische voordeelen, de notarissen gehouden zijn grossen af te geven van al de akten die zij in minuut verlijden.

G. LAMMERTYN.

Gent.

604

HET XVIIIe RECHTSKUNDIG CONGRES TE LEUVEN

7 en 8 APRIL 1934

Verslag der Werkzaamheden

VERGADERING VAN ZATERDAG

De eerste Congresszitting werd geopend even over 3 uur door Professor Van Dievoet. Ongeveer 75 juristen woonden deze zitting bij. Onder de aanwezigen bevond zich Professor Van der Heden, Rector der Universiteit van Nijmegen.

De eerste spreker was Professor Thuybaert, die handelde over artikel 1918 van het Burgerlijk Wetboek. Artikel 918 B. W. is een der artikelen van het wetboek, dat verrassende gevolgen veroorzaakt heeft. Het heeft betrekking tot de inkorting en het assimileert aan giften zekere vervreemdingen ten verzwarenden titel door eene de cujus gedaan, ten voordeele van een zijner erfgename in rechte lijn.

De regeling van artikel 918 heeft nooit verdedigers in de doctrine gehad en nochtans heeft ze in de buitenlandsche wetgevingen een veelvuldige navolging gevonden.

Door artikel 918 worden getroffen de vervreemdingen onder den last van een lijfrente, de vervreemdingen met afstand van kapitaal en de vervreemdingen met voorbehoud van vruchtgebruik, indien deze vervreemdingen plaats hadden van den de cujus tot een dezes erfgename in rechte lijn.

De sanksie die het artikel bevat is de presumpctie dat deze vervreemding een gift zou verduiken; de betaalde rente of prijs wordt gepresumeerd niet betaald te zijn geworden en de erfgename is dus niet gerechtigd er de teruggave van te vergen, niettegenstaande hij de gansche waarde van het door hem verkregen goed in de fictieve massa moet inbrengen en er eventueel de inkorting van ondergaan.

Anderzijds beschikt artikel 918 dat de inkorting niet zal verschuldigd zijn in natura, terwijl het wettelijk vermoeden ophoudt te bestaan, indien bij de vervreemding de andere erfgename tusschenkwamen.

Professor Thuybaert toont vervolgens aan hoe artikel 918 zeer verrassende uitzichten biedt: hoe onder meer het als gevolg heeft de verwoesting der overeenkomsten onder bezwarenden titel en zodoende een ernstig bezwaar en een gevaar daarstelt tegen heel gewettigde en eerlijke verlangens, bijvoorbeeld van een boer die de integriteit van zijn uitbating na zijn dood wil verzekeren, en daarom — zonder in het minste zijn andere kinderen te willen benadeelen — tijdens zijn leven aan een zijner zonen zijn hofstede schenkt onder voorbehoud van vruchtgebruik of van een jaar-rente.

Spreker toont aan hoe tengevolge van zekere ontwikkelingsgangen in de rechtspraak een evolutie in de uitlegging van artikel 918 gewettigd voorkomt.

De rechtspraak treedt strenger op tegen de simulatie die, indien ze niet bekend wordt gemaakt na het overlijden, een frauduleus karakter krijgt en als heiling wordt behandeld. Het vermoeden van simulatie kan zodoende worden een vermoeden juristantum.

Een meer rationeele oplossing wordt mogelijk namelijk de juiste reconstructie der overeenkomst zooals ze werkelijk is geweest en kan opgebouwd worden na den dood van de vervreemder, door het afwegen van de waarde van het vervreemd goed en van de waarde van de effectief geleverde tegenprestatie. De billijkheid wordt door deze regeling volkomen geëerbiedigd langs beide zijden.

Tot zoover de groote trekken van de uiteenzetting van de Preadviseur. Zooals tijdens het korte debat dat volgde een der aanwezigen deed opmerken is het gevolg van de tegenwoordige regeling dat, wil men bij het afsluiten van één der overeenkomsten voorzien door artikel 918 niet de kans lopen om er pecuniair erg gehavend uit te komen, de simulatie zich opdringt. Een verre van moreel-gezond besluit, dat echter niet de uitdrukkelijke goedkeuring van den Preadviseur moet meedragen.

De tweede spreker was Professor René Victor, die eenige mededeelingen wenschte te doen nopens het uitgeven van een Vlaamsch Repertorium van het hedendaagsche Recht.

De wet op de vervlaamsching van het gerecht zal kortelings in het Parlement besproken worden, en, alhoewel niemand kan voorzien onder welke gedaante het voorstel als wet zal te voorschijn komen, staat het toch vast dat er op Vlaamsch gebied iets zal verzeijnd worden, en dat al zeker geheel de geschreven proceduur in het Nederlandsch zal moeten gevoerd worden. Onmiddellijk na het verschijnen dezer wet zullen wij de dringende noodzakelijkheid voelen om te beschikken over Vlaamsche rechtswerken. Alhoewel er reeds enkele monografiën verschenen zijn, kunnen deze niet volstaan om aan die behoefte te voldoen.

Wij stellen ons tot nu toe niet voldoende

voor, hoe groot de moeilijkheden zullen zijn voor dewelke wij zullen komen te staan.

Voor enkele jaren reeds werd er besloten tot de oprichting van het Rechtskundig Weekblad, en alsdan werden ons allerlei moeilijkheden voorgespiegeld. Nochtans blijkt nu die onderneming een werkelijk sukses te zijn, waarvan het voortbestaan verzekerd is.

Later werd er overgegaan tot het uitgeven van eene reeks rechtskundige werkjes, betiteld als «uitgaven van het Rechtskundig Weekblad», waarin allerlei studies worden uitgegeven. Deze uitgaven, — zonder afbreuk te doen aan de vroegere en oudere ondernemingen, zooals b.v. deze van het Vlaamsch Rechtsgenootschap van Leuven, die der werken van Prof. Kluykens, e.a., — beoogde te voorzien in het heerschende tekort aan Vlaamsche juridische werken.

In tegenstelling met wat wij ondervonden met het Rechtskundig Weekblad, lijkt de onderneming der «Uitgaven van het R. W.» een werkelijk fiasco te worden. Nochtans, indien twee honderd juristen zich zouden verbinden al deze uitgaven af te nemen, zou waarschijnlijk reeds het voortbestaan ervan verzekerd zijn.

Ik stel mij dus voor door bemiddeling van de deelnemers van dit kongres een beroep te doen op een groep van minstens 200 juristen, die zich zouden verbinden al onze uitgaven af te nemen.

Als voorbeeld kan hier gesteld worden de Wereldbibliotheek, waarvan de abonneenten zich verplichten al de nummers verschijnende gedurende het abonnements-jaar te nemen. Aldus wordt het mogelijk een zeer verscheiden reeks van werken te doen verschijnen. Het bezwaar voor de uitgevers ligt inderdaad gewoonlijk daarin, dat eene minimum afname niet verzekerd kan worden, doordat eenieder slechts die werken koopt die hij meent absoluut noodig te hebben. Door de voorgestelde verbintenis aan te gaan zouden de belanghebbenden zich echter niet onbepaald verbinden. De verbintenis zou slechts slaan op eene reeks van 3 à 4 werkjes van 25 à 30 frank, zoodat de verbintenis nooit hooger zou loopen dan 100 frank per jaar. Kunnen er meer abonneenten aangeworven worden, dan zou een boek meer per jaar gedrukt worden, dat dan eventueel gratis aan de inschrijvers der reeks zou worden toegezonden.

Om nu tot de kwestie van het Vlaamsch Repertorium te komen, ontmoeten wij ongeveer de volgende opwerpen: de Vlaamsche Rechtspraak is nog niet gevestigd; al de wetten zijn nog niet in het Nederlandsch vertaald; waar gaat u de medewerkers vinden om het werk op te stellen; waar gaat u de afnemers vinden voor dat werk en de geldmiddelen noodig om de kosten van uitgave te dekken?

Laten wij die opwerping ontfeden en met de laatste beginnen. Ik durf zeggen dat het financieel bezwaar door buitenstanders erger wordt opgevat dan het werkelijk is. Inderdaad, wanneer wij met drukkers en vakmensen over die onderneming spreken, dan staan wij verbaasd hoe betrekkelijk goedkoop er kan gedrukt worden.

Het zou voldoende zijn dat wij verzekerd waren van eene minimum afname van 1000 exemplaren. Welnu het is stellig dat wij onder de advocaten en magistraten die geroepen zullen zijn de wetten op het gebruik der talen in het gerecht toe te passen, stellig reeds kunnen rekenen op minstens 500 inschrijvers. De uitgave zou trouwens maar bestaan uit maximum 10 deelen en per jaar zouden de inschrijvers ten hoogste twee deelen te betalen hebben.

Verder kunnen wij dan stellig rekenen op de afname van 200 à 250 exemplaren door de Vlaamsche Provinciebesturen, gemeentebesturen, rechtsbibliotheken, enz., zoodat wij gerust kunnen zeggen dat het vereischte minimum bereikt zal worden, en dat dus praktisch onze kosten gedekt zouden zijn.

Verder kunnen wij ook nog rekenen op toelagen van het fonds voor wetenschappelijk onderzoek, en misschien nog op andere toelagen.

Voor wat de methode betreft, zouden wij te kiezen hebben tusschen de systematische in-deeling of de alfabetische. Daar hier te lande de alfabetische op dit oogenblik het meest in gebruik is, en reeds gevolgd werd voor de «Pandectes Belges», voor de «Répertoire pratique de droit Belge» en ook in Frankrijk voor de «Répertoire Dalloz», zou dit het te verkiezen stelsel zijn.

Wat nu betreft de medewerkers twijfelen wij er geen oogenblik aan dat wij onder de magistraten, de hoogeschool-professoren, de advocaten, de noodige krachten zouden vinden die bereid zouden zijn om mede te werken.

Daarenboven heeft hunne bijdrage niet in de eerste plaats een zuiver wetenschappelijk

werk te zijn. Voor het zuiver wetenschappelijk werk blijven de monografiën en de handleidingen steeds de aangewezen instrumenten; wat hier beoogd wordt is eerst en vooral een uiteraard praktisch werk dat niet op wetenschappelijkheid boogt.

Wat nu eindelijk de bezwaren betreft voortspruitende uit het feit dat al onze wetten nog niet vertaald werden en dat ook de rechtstaal nog niet voldoende gevestigd is valt hierop te antwoorden dat nu reeds een groot deel der wetten vertaald werden en dat er sinds 1898 ook reeds heel wat teksten in onze taal verschenen. Doch verder, vermits het in onze bedoeling ligt elke verhandeling te doen voorafgaan van de wetsteksten, gaat het de taak zijn van de medewerkers van ons werk, te zorgen voor eene degelijke vertaling van de teksten die nog niet in het Nederlandsch verschenen of ook nog niet door de commissie vertaald werden. Zij zullen aldus een zeer nuttig werk verrichten, in den aard van datgene dat geleverd werd door de heeren Simon en de Beus voor het Codex van Strafwetten, en wellicht aldus het werk der commissie verlichten en voorbereiden.

Voor wat aangaat de rechtstaal, kunnen wij zeggen dat deze toch alreeds grotendeels gevestigd mag heeten ten overstaan van de reeks in het Nederlandsch verschenen of vertaalde wetten; en verder, dat eene lichte afwijking op dat gebied de tenuitvoerlegging van het opgezet plan niet mag vertragen. Wanneer er binnen een vijftiental jaren zal aan gedacht worden eene tweede uitgave te bezorgen van het Repertorium, dan zullen er op gebied van rechtstaal, zoowel als op gebied van wetteksten, grondige wijzigingen en verbeteringen kunnen worden aangebracht.

Ik meen dus alle moeilijkheden en opwerpen te hebben tegengekomen die, wanneer er sprake is van de uitgave van een Vlaamsch Repertorium, worden opgeworpen.

Wij hebben met enkele mensen beslist over te gaan tot de uitgave van dit Vlaamsch Repertorium en er wordt gewerkt aan het opstellen van het register van slagwoorden. Zoodra dat wij met dit werk klaar zijn, als ook met de berekening van de plaats die voor de verschillende te behandelen onderwerpen beschikbaar zal gesteld worden, zullen wij op al wie hiervoor in aanmerking komt een beroep doen voor medewerking. Wij zijn er van overtuigd, dat geen enkele der aangezochte personen, zijne gevraagde medewerking zal weigeren.

Het doel van deze mededeeling is onder meer van langs deze vergadering om aan di-n oproep in het openbaar kracht bij te zetten en tevens de propaganda voor de inschrijvingen in te zetten.

In elk geval is het beslist: de Vlaamsche Verzameling van Belgisch recht komt er.

I. Van den Brande en H. Jacob.

DE VERVLAAMSCHING VAN HET GERECHT.

DAGORDE.

Naar aanleiding der mededeeling die door het Bestuur van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden aan de vergadering gedaan werd betreffende den stand van het vraagstuk der Vervlaamsching van het Gerecht ontstond eene korte discussie, waaraan verschillende leden deelnamen. Ten slotte werd met eenparigheid de volgende dagorde aangenomen:

Het XVIIIe Rechtskundig Congres, Herinnerend aan de belofte in de Troonrede in 1918 gedaan waarbij aan het Vlaamsche volk gelijkheid in rechte en in feite werd toegekend;

Overwegend dat de vervlaamsching van het gerecht naar den vorm en den geest, een onvervreemdbaar recht is voor Vlaanderen, en een onmisbare voorwaarde voor de volledige ontwikkeling van het Vlaamsche volkswezen;

Vaststellend dat elke regeling van het taalgebruik in gerechtszaken, om voor de Vlaamingen aannemelijk te zijn, dient te voldoen aan de volgende voorwaarden;

Voor het Vlaamsche land, uitsluitend gebruik van het Nederlandsch, voor alle akten der rechtspleging, pleidooien inbegrepen;

Voor de rechtbanken wier zetel gevestigd is te Brussel, zelfde regeling als hierboven, telkens de verweerder woonachtig is in een Vlaamsche gemeente, met als eenige aanmerkelijke afwijking, dat, wanneer de verweerder woonachtig is in de Brusselsche agglomeratie, de verweerder de taal van zijn keuze voor de rechtspleging zou mogen opleggen;

Gelet op het verslag op Donderdag, 8ste Maart 1934 neergelegd door de bevoegde Commissie van de Kamer van Volksvertegenwoordigers;

Gezien de voorstellen der Kamer-commissie, voor wat het Vlaamsche land betreft, in 't algemeen aan deze voorwaarden voldoen, met uitzondering nochtans van de noodlottige, en door geen enkele reden gewettigde vrijheid voor zelfs jonge advocaten, in 't Fransch te pleiten, wanneer ze vóór 1 Januari 1930 hun diploma van doctor in de rechten hebben behaald; wat het huidig, door iedereen als onhoudbaar erkend regiem voor tientallen jaren zou bestendigen;

Gezien echter voor wat Brussel betreft, de

voorgestelde regeling geen voldoende waarborg biedt, dat de gedingen waarin Vlaamingen als verweerders voorkomen, in het Nederlandsch zullen gevoerd worden; dat bovendien de waarborgen in het ontwerp opgenomen voor een behoorlijke kennis der Nederlandsche taal bij de twee derden der Brusselsche magistraten, geheel ontoereikend zijn;

Dringt er bij de Wetgevende Kamers op aan dat, bij de openbare behandeling, het voorstel dermate zou gewijzigd worden; dat het beantwoorde aan de eischen en de noodden van het Valamsche Volk.

Besluit dezen wensch over te maken aan den Ministerraad en de leden van de Wetgevende Kamers

* * *

VERGADERING VAN ZONDAGMORGEN

Talrijk zijn de aanwezigen wanneer Professor Van Dievoet de vergadering opent. Naast professor Van Dievoet had aan de bestuurstafel plaats genomen de heer De Veen, Voorzitter van het Rekenhof. Talrijke magistraten woonden de zitting bij, de heer De Vos, raadsheer bij het Hof van Beroep te Brussel, de heer Remy, advocaat-generaal te Gent, de heer Voorzitter der Leuvensche Rechtbank, en verscheidene andere.

Onderwerp van deze vergadering was de oprichting van een «Raad van State». Brandend-actueel onderwerp, waarvan de actualiteit, onmiskenbaar aangevoeld door iedereen die de evolutie van het juridisch denken in ons land meemaakt, eigenlijk wel enigszins bevreemdend aandoet: e daar waar de algemeer tendenz schijnt te gaan in de richting van een versterking der executieve, is dit streven naar een controle der daden dezer executieve en naar een bescherming van de individuele belangen tegenover een onrechtmatig optreden van het bestuur buitengewoon interessant, en neemt het enigszins het karakter aan van een reactie van het individualisme tegen het opflakkerende solidarisme en sociale étatismes.

Door de eerste der beide preadviseurs werd de meest absolute nadruk gelegd op het belang van een klare afscheiding van «bestuur» en «rechtsmacht» en het inschakelen van de «Raad van State» in de rechtsmacht en niet in het bestuur.

België, zoo betoogde spreker, is een triarchie. Drie machten staan er naast elkaar of juistere de eene na de andere: de Wetgeving, het Gerecht en het Bestuur. Volgens de Grondwet (artikel 107) bestaat er een hiërarchie tusschen die Machten, hiërarchie die het Bestuur stelt onder het toezicht van het Gerecht. Voor een klein land is dit van het grootste gewicht; hetgeen niet het geval is voor een groot land. Vandaar het principieel verschil tusschen de Fransche en de Belgische opvattingen. In Frankrijk staat het bestuur geheel onafhankelijk van het Gerecht. Dit treedt duidelijk aan het licht wanneer men artikel 24 der Belgische Grondwet vergelijkt met de regeling in Frankrijk. Volgens artikel 24 der Grondwet is geen enkele voorafgaandelijke toelating vereischt voor vervolgingen tegen ambtenaren, voor daden van hun beheer, behalve de uitzondering voorzien voor de Ministers. In Frankrijk, integendeel, wanneer de Constituanten het principieel strafrechtelijke en burgerlijke verantwoordelijk vastlegde, en aan de Rechtbanken het recht gaf over deze verantwoordelijkheid te wijzen, werd in de wet van October 1790 geschreven dat geen enkel lid van het bestuur vóór de rechtbanken zou mogen worden gedagvaard uit hoofde van zijne bestuursdaden, tenzij hij door de bevoegde bestuursmacht was verzonden geworden. (1).

Er is dan ook steeds een streving merkbaar geweest in de Fransche politiek en in de Fransche rechtsleer, om in feite in België de stelling van het bestuur tegenover de rechtsmacht te verstevigen en om het grondonderscheid dat er tusschen de opvattingen der beide systemen bestaat te verdoozelen.

De Fransche doctrine was hierin zeer goed geslaagd en het duurde tot 1920 vooraleer in de rechtspraak van ons Hof van Cassatie het beginsel van de aansprakelijkheid van het Beheer in volten omvang kon doordringen.

Practisch nochtans blijft de burger ook na de arresten van 1920 in vele gevallen weerloos staan tegenover de onrechtmatige beheersdaden, omdat de Rechter heel dikwijls schuw gebleven is wanneer hem wordt gevraagd uitspraak te doen over het optreden van de administratie.

Om tot een adequate bescherming te komen dringt, volgens Spreker, de inrichting van een «Raad van State» zich op.

De Raad zou los moeten staan van de administratie en een deel vormen van de rechtsmacht. Het zou een rechtscollege zijn, samengesteld uit gespecialiseerde magistraten. Preadviseur maakt de lof der specialisatie bij de magistratuur, die groote voordeelen zou bieden.

De inrichting van een «Raad van State» is des te noodzakelijker daar het tegenwoordige administratieve verhaal volstrekt onvoldoende is: Voor het verhaal bij den Koning berust het initiatief bij de regeering; de bestendige Deputatie is zelf een bestuurslichaam, dat daarbij veel te dicht staat bij de gemeenteraden, waarover het controle moet uitoefenen,

Overwegende dat de kosten voor gasthuis en radiographiën niet betwist worden en 800 frank bedragen, en dat de begrafenis-kosten 8.765,85 fr. bedragen.

Overwegende dat de vergoeding voor pijn en smarten door het slachtoffer gedurende 12 dagen onderstaan in billijkheid mag geschat worden op 10.000 fr.

Overwegende dat de moreele schade der weduwe, wier gezondheid door het ongeval erg geschokt werd, in billijkheid op 10.000 fr. en deze van het kind op 10.000 fr. mag geschat worden.

Overwegende voor wat de intresten betreft deze dienen gerekend te worden vanaf den dag van het overlijden, daar de berokkende schade van dien stond af is toegebracht.

Aangezien er verzachtende omstandigheden bestaan, spruitende uit het goed verleden van betichte.

Gezien de bepaling van het artikel 194 van het wetboek van rechtspleging in strafzaken, 1, 7, van het S. W. B., en de wet van 2 Januari 1924.

Om deze beweegredenen en bij toepassing van artikels 1382 B. W. B. 418, 419, 40, 85 S. W. B. door den Voorzitter aangeduid.

Rechtsdoende bij tegenspraak;

Verwijst de Rechtbank den betichte tot een maand gevang en vijftig frank boet en tot de kosten van het proces, beloopende in het geheel tot de som van 1278 frank 55 centiemen.

En aangezien de kosten de drie honderd franken te boven gaan. Gezien art. 1, 2, 4 en 5 der wet van 27 Juli 1871, en art. 47 van het strafwetboek, zegt dat die kosten invorderbaar zullen zijn bij lijfswang, bepaalt den duur van dezen op een maand.

Zegt dat de geldboete van 50 fr. bij toepassing van art. 37 van de wet van 8 Juni 1926, gewijzigd door art. 1 der wet van 27 December 1928, vermeerderd is met zestig centiemen per frank, derwijze dat die geldboete 350 fr. zal bedragen.

Beveelt dat bij gebrek aan betaling binnen den tijd bepaald bij artikel 40 van het strafwetboek, de geldboete van 50 fr., vermeerderd met zestig centiemen per frank zooals hiervoren gezegd, zal mogen vervangen worden door eene gevangenzitting van vijftien dagen.

En aangezien een maatregel van genadigheid van aard is om de verbetering van den betichte te doen hopen, zegt dat in geval hij binnen de vijf jaar, te rekenen van heden, geen nieuwe veroordeeling ondergaat wegens misdad of wanbedrijf, de straf tegen hem, hiervoren uitgesproken, met uitzondering nochtans der kosten, als niet-bestaande zal aanzien worden krachtens art. 9 der wet van 31 Mei 1888.

En rechtsdoende op de besluiten der burgerlijke partij:

Aangezien deze gegrond zijn in de mate hierna bepaald en dat de schade, haar toegebracht, billijk zal vergoed zijn door de toekenning der hiernavermelde som. De Rechtbank verwijst den betichte om te betalen aan de burgerlijke partij ten titel van schadevergoeding voor stoffelijke schade, honderd drie en twintig duizend negentig frank

fr. 123.390,—

voor gasthuiskosten en andere negen duizend vijf honderd vijf en zestig frank 85 % fr. 9.565,85

voor moreele schade tien duizend frank voor het slachtoffer fr. 10.000,—

tien duizend frank voor de vrouw fr. 10.000,—

en tien duizend frank voor het kind f. 10.000,—

het alles met de gerechtelijke intresten en de kosten 103 fr.

(1) Zie arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 21 Februari 1934, dat dit vonnis gedeeltelijk wijzigt.

(2) Zie arrest, in tegenovergestelden zin.

(3) Zie arrest, verminderd op 5000 fr.

HANDELSRECHTBANK TE ANTWERPEN

4e KAMER. — 11 DECEMBER 1933

Voorzitter: M. Geurts
Rechters: M.M. Gooris en Van Regenmoortel
Referendaris: M. Verbracken
Pleiters: Mers Collard, De Meyer en Lilar.

VRACHT. — BEREKENING. — VERSCHIL TUSSEN CIJFERS VAN INLADING EN AFLADING. — «PER INGELADEN FATHONS».

MANDAAT. — SCHEEPSAGENT. — INKOMSTEN EN UITGAVEN. — EEN ENKELE REKENING.

SCHEEPSAGENT. — TIJD NOODIG VOOR OPMAKEN DER AFREKENING.

Wanneer de vracht vastgesteld is «per ingeladen fathon» moet men enkel rekening houden met de opgaven van den kapitein en de laders betreffende de aan boord genomen hoeveelheid, tenzij de schuldenaar van de vracht de onnauwkeurigheid van deze opgave bewijst.

De ontvangsten en de uitgaven welke door den lasthebber in rekening moeten gebracht worden zijn geene schulden en schuldverminderingen die achtereenvolgens op het oogenblik van hun gelijktijdig bestaan tot het zelfde bedrag door schuldvergelijking te niet gaan, maar wel krediet

en debiet artikelen, deel uitmakend van een onscheidbaar geheel, zoodat zij bij het door den lasthebber rekenschap-geven tot balans aanleiding geven.

Een tijdruimte van 10 dagen schijnt voldoende om aan een scheepsagent toe te laten al de gegevens noodig voor de afrekening te verzamelen.

Kap. Baune t/Ag. Mar. Libbrecht en Lahou

Gezien de geregistreerde dagvaarding van 26 Oktober 1931, ten verzoeken van kapitein Baune strekkend tot betaling door de «Agence Maritime Libbrecht» samenwerkende maatschappij — van 23.513.63 Frank, bedrag in den loop van het geding herleid op 12.433.30 Frank voor saldo's van vracht met intresten en kosten inbegrepen deze van bewarend beslag,

Gezien de geregistreerde dagvaarding van 10 Februari 1933 ten verzoeken der samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» tegenover de Vennootschap in gezamenlijken naam «A. L. & F. Lahou», tot tusschenkomst in vrijwaring en desnoods, bij hoofdvordering tot betaling der bedragen van haar door kapitein Baune geëischt,

Aangezien de zaken, verkocht zijnde, dienen samen gevoegd te worden;

Aangezien het stoomschip «NAVEX» gevoerd door kapitein Baune op 20 September 1931 te Antwerpen aankwam ter consignatie der samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» welke ook in opdracht van de vennootschap in gezamenlijken naam «A. L. & F. Lahou» als de bestemming eener partij hout optrad;

Aangezien de lossing op 22sten September beëindigd werd;

dat op 17 Oktober de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» rekenschap gaf aan de rederij van de «NAVEX»

1. OVER DEN HOOFDEISCH :

Aangezien het geschil tusschen deze laatste en de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» betreft :

1°) het berekenen der vracht :

Aangezien de bevrachtingsovereenkomst de vracht bedong «a rato» van een pond sterling en six pence per ingeladen fathom;

Aangezien beide partijen erkennen dat de ingeladen hoeveelheid aangeduid geweest is als zijnde 530.19 fathoms, maar dat slechts 493.93 fathoms uit het schip aan de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» werden geleverd;

Aangezien door «ingeladen hoeveelheid» moet verstaan worden deze welke werkelijk aan boord genomen werd;

dat de opgaven van kapitein en afladers hieromtrent moeten aangenomen worden behoudens bewijs van onnauwkeurigheid door den schuldenaar der vracht in te leveren;

Aangezien zulk bewijs noch geleverd noch aangeboden wordt;

dat de vracht dus wel op 530.19 fathoms moet berekend worden;

Aangezien de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» van elk verhaal tegen de rederij wegens te kort ontbloeit is krachtens eene bepaling der bevrachtingsovereenkomst welke de rederij ontslaat van alle verantwoordelijkheid voor het getal der stukken door haren kapitein als ingeladen erkend — zulk waarschijnlijk met het oog op de moeilijkheid de nauwkeurigheid van het tellen der ingeladen stukken na te gaan;

2°) de omzet-koers in engelsche valuta;

A) van het commissie loon der samenwerkende maatschappij: «Agence Maritime Libbrecht» ten bedrage van Pond Sterling: 9.15.10

Aangezien het berekenen door haar van het pond sterling aan 175 frank voor doel had haar in bezit te stellen van eene waarde in evenredigheid met de door haar aan de rederij bewezen diensten, en gelijkstaand aan de werkelijke waarde welk zij zou genoten hebben voor de waardevermindering van de engelsche valuta als gevolg van het afschaffen van den goudstandaard, en wier bedrag sedert 1927 bepaald geweest was in verhouding tot de goudwaarde der engelsche valuta;

Aangezien de berekening van het engelsch pond aan 175 Frank slechts de aanpassing was der rechten der samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht»... aan den door hoogerbedoelde waardevermindering gewijzigden toestand, en dat kapitein Baune zich dus ten onrechte hierover beklagt, en dus als commissieloon 1.713.75 Frank verschuldigd is;

B) van de uitgaven door de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» voor rekening van kapitein Baune gedaan :

Aangezien deze uitgaven in belgische valuta gedaan werden;

dat de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» die met kapitein Baune in engelsche valuta afrekende het recht heeft zich te crediteeren van een bedrag in deze laatste valuta in werkelijkheid in waarde gelijkstaand met dat der door haar uitgegeven belgische valuta;

Aangezien de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» lasthebber was van kapitein Baune;

dat de ontvangsten en de uitgaven welke door den lasthebber in rekening moeten gebracht worden geen schulden en schuldvorde-

ringen zijn welke opvolgenlijk op het oogenblik van hun gelijktijdig bestaan tot hetzelfde bedrag door schuldvergelijking te niet gaan, maar wel krediet en debiet artikelen deel uitmakend van een onscheidbaar geheel, zoodat zij bij het door den lasthebber rekenschap geven slechts tot balans aanleiding geven (Planiol et Ripert Tome XI N° 1476);

Aangezien lastgever en lasthebber dus tot op den datum van afrekening wederzijds schuldeischer en schuldenaar bleven;

dat het dus op dien datum is dat hunne wederzijdsche rechten en verplichtingen moeten vereffend worden, met dien verstande, echter, dat de lasthebber niet gerechtigd is het rekenschap geven willekeurig uit te stellen;

Aangezien het schip ledig werd op 22sten September 1931;

dat eene tijdruimte van 10 dagen voldoende schijnt om den scheepsagent in staat te stellen al de gegevens noodig voor het afrekenen te verzamelen;

dat de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» in gebreke blijft een langeren uitstel te rechtvaardigen;

dat dienvolgens den datum van 2de Oktober 1931 moet aanzien worden als dengene op denwelke zij rekenschap zou moeten gegeven hebben;

Aangezien op 2de Oktober 1931, de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» dus verschuldigd bleef voor saldo van vracht :

van een bedrag van Pond Sterling: 249.09.07 waarvan af te trekken voor vergoeding wegens bespoedigde lossing (dispatch money) - door den kapitein erkend » 22.16.03

bleef Pond Sterling: 226.13.04 Aangezien zij ten andere van den kapitein te vorderen had :

1°) voor commissie loon (Agency fee) Pond Sterling: 9.15.10 aan Frank 175.00 Frank : 1.713.75

2°) voor uitgaven voor de lossing door den kapitein erkend » 22.276.55

Frank : 23.990.30

Aangezien op 2e Oktober 1931 het pond sterling den gemiddelden koers van 141.50 Frank noteerde, zoodat 23.990.30 Frank gelijk stonden met 169.10.10 Pond Sterling, een verschil van 57. 2 6 Pond Sterling uitmakend ten voordeele van kapitein Baune;

Aangezien kapitein Baune besluit tot verwijzing der samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» in de kosten van bewarend beslag der goederen;

Aangezien hij op 19de Oktober 1931 van haar eenen waarborg van 15.000 Frank geëischt heeft onder bedreiging van bewarend beslag;

dat noch voor dit bedrag noch voor een ander waarborg gegeven werd;

Aangezien de kosten van het door den kapitein gelegd bewarend beslag dus als gerechtvaardigd voorkomen;

B) over den eisch in vrijwaring, en den hoofdeisch in bijkomende orde door de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» gevormd tegen de vennootschap in gezamenlijken naam «A. L. & F. Lahou»;

Aangezien verweerders in deze eischen aan de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» opdracht gegeven hadden voor het ontvangen van het hun bestemde hout;

dat zij in de geschillen tusschen hunnen lasthebber en kapitein Baune over andere punten dan het berekenen der vracht noch rechtstreeks noch onrechtstreeks moeten tusschen komen behoudens het hierna gezegde over het beslag;

Aangezien het contract van lastgeving voor den lasthebber geene oorzaak van schade mag worden;

dat hieruit volgt dat de vennootschap in gezamenlijken naam «A. L. & F. Lahou» niet mogen weigeren aan de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» het saldo der vracht door deze laatste aan den kapitein verschuldigd te vergoeden;

Aangezien overigens de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» slechts volgens de onderrichtingen van de vennootschap in gezamenlijken naam «A. L. & F. Lahou» gehandeld heeft en deze op hunne aanvraag van het verschil tusschen de vracht op de ingeladen hoeveelheid en de vracht op de uitgeloste hoeveelheid heeft gecrediteerd;

Aangezien de houding van de vennootschap in gezamenlijken naam «A. L. & F. Lahou» grootendeels bijgedragen heeft om den kapitein tot het leggen van bewarend beslag te doen overgaan;

dat echter gezien de schuld van de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» tegenover den kapitein de hunne tegenover de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» met slechts ongeveer 1/6 overtrof, het billijk is dat zij uiteindelijk in dezelfde verhouding de kosten van het beslag dragen;

C) Voor wat de eigenlijke gerechtskosten betreft :

Aangezien met het oog op voorgaande beschouwingen het billijk voorkomt over de

kosten te beslissen zooals hierna bepaald wordt;

OM DEZE REDENEN :

akte verleend aan de partijen van hunne schattingen van het geding; voegt de Rechtbank de zaken samen en alie verdere of tegenstrijdige besluiten afwijzende;

verwijst de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» aan kapitein Baune te betalen de som van 57.02.06 pond sterling, om te zetten in belgische munt aan den koers van den dag der betaling, met de gerechtelijke intresten, de kosten van het bewarend beslag, de helft tot heden der kosten van het door den kapitein ingespannen geding (de andere helft ten laste van kapitein Baune blijvend) en de algeheelheid dezes verdere kosten;

verwijst de vennootschap in gezamenlijken naam «A. L. & F. Lahou» de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» te vrijwaren ten beloope van 44.09.04 pond sterling, om te zetten in belgische munt aan den koers van den dag der befaling door de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» aan kapitein Baune, met de gerechtelijke intresten, de 5/6 der kosten van het bewarend beslag, de 5/6 der ten laste van de samenwerkende maatschappij «Agence Maritime Libbrecht» gelegde gerechtskosten tot en met het registratierecht op de minuut ;

Verwijst hen tot de kosten van het geding in vrijwaring;

Verklaart het vonnis, behoudens de kosten, uitvoerbaar, niettegenstaande beroep mits zekerheidsstelling.

Balieleven

Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen

Op Donderdag, 19 April a.s., om 8 1/2 ure 's avonds, richt de Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen een openbare voordracht in in de Assisenzaal van het Gerechtshof, waar het woord zal voeren

Mter Oscar VAN KESBEECK, stafhouder der balie van Mechelen.

De spreker zal handelen over

ASSISEN-INDRUKKEN.

Het bestuur der Conferentie rekent er op dat al de leden van de Conferentie deze voordracht, die merkwaardig belooft te zijn, zullen bijwonen.

Rechterlijk leven

RECHTERLIJKE ORDE

Bij koninklijke besluiten van 6 April 1934 :

Zijn benoemd :

Tot rechter in de rechtbank van eersten aanleg te Charleroi, de heer Feron (E.-S.), vrijwilliger en oorlogsinvalide, substituit procureur des Konings bij die rechtbank, ter vervanging van den heer Semal, die tot een ander ambt is beroepen;

Tot bijgevoegd substituit procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Charleroi, de heer Brisse (R.-J.-M.), advocaat te Jumet, ter vervanging van den heer Bribosia, die werkelijk substituit is geworden doordat de heer Feron tot een ander ambt is beroepen;

Tot substituit procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Kortrijk, de heer Frère (J.-P.), politiek weggevoerde, advocaat te Tongeren, ter vervanging van den heer Kellens, die tot een ander ambt is beroepen;

Tot plaatsvervangend rechter in het vrederecht van het kanton Herenthals de heer Bogaerts (F.-J.), notaris te Herenthals, ter vervanging van den heer Dupont, die als zoodanig aftreedt;

Is aangeduid als kinderrechter in de rechtbank van eersten aanleg te Nijvel gedurende een nieuwen termijn van drie jaren, met ingang van 28 April 1934, de heer Dubois, voorzitter van die rechtbank;

Is aangeduid als kinderrechter in de rechtbank van eersten aanleg te Bergen, gedurende een nieuwen termijn van drie jaren, met ingang van 14 April 1934, de heer Heupgen, rechter in die rechtbank;

Zijn aangeduid voor een nieuwen termijn van drie jaar, met ingang van 12 April 1934, tot eerste adjunct referendaris bij de rechtbank van koophandel te Brussel, de heeren Guillaume, E., en Van Meerbeke, A., adjunct referendarissen bij die rechtbank.

NOTARIAAT

Bij koninklijk besluit van 6 April 1934 is de standplaats van den heer Eeman (P.-E.-M.), notaris te Moorsel, naar Aalst overgebracht.

Abonneert U

op het

«Rechtskundig Weekblad»